

Arrest

nr. 95 629 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 9 augustus 2008 het Rijk binnen en diende op 19 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 16 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Kanombe op 25 augustus 1976. U bent Hutu langs vaderszijde, en Tutsi langs moederszijde. Uw vader is overleden in 1980 aan een ziekte. Uw moeder woont te Kanombe, Kigali. Uw broer M. D. en uw zus K. J. heeft u niet meer gezien sinds 1994. Op 18 mei 1994 veroverden rebellen de luchthaven van Kigali, en u vluchtte naar Gikondo en ging daarna verder naar Nyamirambo, waar u een halfbroer wonen had. Daarop vluchtte u naar Butare per minibas. Te Butare ontmoette u een man die voor het Rode Kruis werkte en die bereid was u in zijn wagen te verbergen. U vluchtte weg van Butare en ging langs Gikongoro en het Niyomve-woud. Voor het Niyomve-woud werd de wagen waarin u zat tegengehouden bij een wegversperring. Alle inzittenden moesten uit de wagen stappen en op één lijn gaan staan. Eén man rende weg, en werd daarop achtervolgd door degenen die de wagen stopten aan de wegversperring. De overige personen die in de lijn stonden – waaronder u – werden achtergelaten. U verloor daarop uw bewustzijn, en u kwam weer bij toen u in een wagen zat. Er werd u gezegd dat uw dagen geteld waren. U ging daarop in een truck verder tot het woud en ging naar Nyamsheke, waar u enkele dagen verbleef. Omdat de situatie niet veilig was, werd u naar katholieke zusters gebracht, waar u verbleef van 11 tot 18 juli. U werd daarop geholpen om naar Rusizi te vluchten en u ging zo naar Bukavu in Congo. U verbleef daar ongeveer één maand, en ging toen verder naar Goma. U werd verder door een vriend van de familie geholpen om een vliegtuig naar Kenya te nemen vanuit Goma. U vroeg in Kenya een eerste maal asiel aan in 1994, en u werd als vluchteling erkend. In het jaar 2004 keerde u terug naar Rwanda, waar u in Gisenyi werk gevonden had als organisatrice van trouwfeesten. U woonde te Gisenyi, en u ging in de weekends naar uw moeder te Kigali. Uw moeder werd onder druk gezet om haar eigendommen tegen een te lage prijs te verkopen. De kopers die dit deden, werkten in dienst van hogergeplaatste leden van de Rwandese autoriteiten. U zei uw moeder niet aan de druk toe te geven, en u kwam tweemaal tussenbeide om de kopers duidelijk te maken dat het niet aan hen is om de prijs te bepalen. U ging daarna nog enkele keren heen en weer tussen Gisenyi en Kigali, en toen u op een dag terugkeerde in Gisenyi, ontdekte u dat er in uw woning ingebroken was. Uw documenten, kopieën van uw certificaten, uw 'UN Refugee Mandate' en wat geld waren gestolen. U ging naar de politie om er de diefstal aan te geven, en er werd u gezegd dat u dankbaar moest zijn omdat er niet meer gestolen werd. U ontmoette daarop te Gisenyi een vrouw die voor de overheid werkte, en deze zei u dat het wel meer voorkomt dat documenten gestolen worden. U ging het weekend daarna terug naar uw moeder, die u zei dat uw veiligheid in gevaar was, en dat u moest vertrekken. U ging daarop terug naar Nairobi, waar u legaal verbleef met een studentenvisum, en u uitgelegd werd dat u niet langer erkend vluchteling was. U vroeg een tweede maal asiel aan in Kenya, en u werd er, in het kader van uw asielaanvraag eenmaal gehoord. Er werd u gezegd dat u een tweede maal voor gehoor opgeroepen zou worden, maar dit gebeurde niet. U vernam later niets meer van uw asielaanvraag te Kenya in het jaar 2006. Te Nairobi besloot u te trouwen met E. H., die de Belgische nationaliteit bezat, die u in 1999 reeds ontmoette te Kenya, en met wie u in sindsdien in contact gebleven was. Vóór uw trouw met E. H. op 20 maart 2008 te Nairobi, besloot u uw moeder te bezoeken in Rwanda, daar u in Europa zou gaan wonen en uw moeder ziek was. U ging Rwanda op 21 januari 2008 binnen langs Gatuna, en ging naar uw moeder te Kanombe, Kigali waar u op dezelfde dag toekwam. Op 22 januari kwamen twee mannen – een zekere K. en M. - naar het huis van uw moeder, en vroegen u te getuigen in het kader van een gacaca-proces. U zei hen dat u niet over de info beschikte die ze van u verlangden, maar er werd u gezegd dat u tegen de beschuldigde moest getuigen ongeacht de vraag wat u daadwerkelijk gezien had. U was bang en uw moeder zei dat het niet goed was en u het niet zou overleven. U begreep dat uw veiligheid niet langer gewaarborgd was, en u verliet Kigali en ging naar Gisenyi, waar u O. – een vriendin van u – vroeg of u even bij haar kon logeren. U keek 's avonds, samen met O., televisie toen er op de deur werd geklopt. Er waren twee politieagenten die zeiden dat ze met u wilden praten, en u werd meegenomen naar het politiekantoor. Daar werd u gezegd dat u – gezien het late uur – de volgende dag verhoord zou worden. U werd daarop opgesloten in een cel in het politiekantoor. U werd niet ondervraagd de volgende dag. Er kwam een soldaat die u riep in de cel. Hij zei u dat hij er voor kon zorgen dat u vrijkwam, en dat hij zou zien wat hij voor u kon doen. Uw celgenoten deelden u mee dat, indien u met de man zou meegaan, u verkracht zou worden, en dat mensen die voorheen reeds meegingen niet teruggezien werden. Toen u in de nacht voorgesteld werd om mee te gaan, weigerde u. De daaropvolgende dag werd u uit de cel geroepen en zag u een familievriend die bij het leger werkte. Deze zei u geen vragen te stellen, en in zijn auto te stappen – waar u op inging. Hij reed met u naar de grens te Gatuna, waar u, vermomd als verkoopster van ananassen, ongemerkt de grens kon oversteken. U vluchtte daarop terug naar Kenya, waar u in maart 2008 trouwde met E. H.. U ging, samen met E. H., in augustus 2008 naar België, waar u een verblijfskaart kreeg voor vijf jaar. In november 2009 werd vastgesteld dat u niet langer samenwoonde met E. H., en er werd een einde

gesteld aan uw verblijfsrecht te België op 5 februari 2010. Er werd u een bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Op 19 februari 2010 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde in het jaar 1994 Rwanda te zijn ontvlucht, en in datzelfde jaar in Kenya als vluchteling te zijn erkend (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 2). U keerde in het jaar 2004, met hulp van UNHCR (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 4), terug naar Rwanda, waar u ging wonen en werken te Gisenyi (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 2). **Er dient te worden vastgesteld dat uw vrijwillige terugkeer naar Rwanda in 2004, aantoonde dat er op het moment van uw terugkeer, niet langer sprake was van een gegronde vrees voor vervolging, waarvoor u in 1994 Rwanda ontvluchtte. Zoals ook blijkt uit uw eigen verklaringen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 8) betekende uw vrijwillige terugkeer naar Rwanda in het jaar 2004, dat u niet langer over het vluchtelingenstatuut beschikte dat u in 1994 in Kenya toegekend werd. Het CGVS dient diensgevolge niet te oordelen over de door u verklaarde gebeurtenissen in Rwanda omwille van dewelke u in 1994 naar Kenya vluchtte.**

U verklaarde verder dat u te Gisenyi woonde vanaf 2004 tot het jaar 2006 (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 2), en dat u in de weekends naar Kigali ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 8). U verklaarde dat uw moeder onder druk gezet werd haar eigendommen tegen een lage prijs te verkopen, dat u haar zei dat niet te doen, en dat u ook de kopers, die uw moeder onder druk zetten, duidelijk maakte dat u niet akkoord ging met de geboden prijs. U verklaarde dat er sindsdien spanning is tussen uw moeder en de lokale autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 8) en dat uw moeder uiteindelijk al haar eigendommen tegen een erg lage prijs verkocht, uitgezonderd het huis waarin ze woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 12). Gevraagd of uw moeder nog andere problemen kende omwille van de huizen die ze bezat, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat het ok was, zolang ze verkocht aan de gevraagde prijs. U verklaarde dat, toen u op een dag in het jaar 2006 terugkeerde naar Gisenyi, u ontdekte dat er ingebroken was in uw huis, en meerdere van uw documenten gestolen waren, alsook wat geld (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 8). **Omdat daarbij ook documenten waren die aantoonde dat u in 1994 als vluchteling werd erkend in Kenya, voelde u zich niet langer veilig in Rwanda, omdat – zo verklaarde u – vluchtelingen beschouwd worden als tegenstanders. U verklaarde daarop Rwanda te hebben verlaten omwille van het feit dat u tegen de verkoop van de eigendommen van uw moeder was, en omdat 'ze' wisten dat u vluchteling was geweest. U verklaarde evenwel in januari 2008 naar Rwanda te zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 9). Uit het door u neergelegde internationaal paspoort op uw eigen naam, blijkt dat u op 21 januari 2008 Rwanda via de grenspost te Gatuna binnenging. U verklaarde naar uw moeder te Kigali zijn geweest en, nadat u gevraagd werd te getuigen in het kader van een gacaca-proces, naar Gisenyi te zijn gegaan. Het dient vastgesteld dat uw vrijwillige terugkeer naar Rwanda in januari 2008, de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade – omwille van dewelke u Rwanda in het jaar 2006 ontvluchtte – teniet doet. Dat u zonder meer naar Rwanda terugkeerde in januari 2008, doet immers gereede twijfel ontstaan omtrent de door u geopperde vrees omwille van dewelke u Rwanda in 2006 ontvluchtte. Daarenboven verklaarde u dat u Rwanda in 2006 ontvluchtte omwille van – onder meer – het feit dat u tegen de verkoop van de eigendommen van uw moeder was. U verklaarde evenwel dat uw moeder nog één huis had, en de drie andere huizen had verkocht (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 9), alsook dat uw moeder al haar eigendommen verkocht, uitgezonderd het huis waarin ze zelf woonde, en ze verder geen andere problemen meer kende (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 12). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, op datum van 25 juli 2012, gevraagd of uw moeder nog problemen had, toen u haar terugzag in januari 2008, verklaarde u dan weer dat de lokale autoriteiten nog steeds druk uitoefenden op uw moeder, om het huis te verkopen dat zich bevindt naast het huis waar ze zelf woont. Het dient vastgesteld dat deze tegenstrijdige, door u afgelegde, verklaringen omtrent de eigendommen van uw moeder en de druk die op haar werd uitgeoefend om deze te verkopen, fundamenteel afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. U verklaarde Rwanda in 2006 eveneens ontvlucht te zijn omwille van het feit dat er ingebroken werd in uw woning te Gisenyi en uw documenten er werden gestolen. Uit deze documenten bleek immers dat u**

vluchteling geweest was, en u vreesde als tegenstander beschouwd te worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 8). **Uw verklaring dat u, nadat u uw moeder opzocht te Kigali in januari 2008, naar Gisenyi ging, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u, nadat er in uw woning te Gisenyi ingebroken werd in het jaar 2006, u voor uw veiligheid vreesde daar 'ze' zouden weten dat u vluchteling geweest was, en u mede omwille van dit feit, Rwanda in 2006 ontvluchtte.** Gevraagd of u, voordat u naar Gisenyi ging in januari 2008, overwogen had om elders heen te gaan, antwoordde u dat u wou vertrekken van bij uw moeder, Gisenyi ongeveer drie uur rijden is, u er iemand kende, en het nog redelijk dicht bij uw moeder was (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 11). Gevraagd of u dan niet bang was dat ze u daar zouden vinden, gezien het feit dat u er gedurende een tweetal jaren gewoond had, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat u geen keuze had. Gevraagd wat u bedoelde met uw verklaring dat u geen keuze had, antwoordde u dat u niet bij uw moeder kon blijven, u niet wist wat te doen, Gisenyi in u opkwam, en u vertrok. **Uw verklaring dat u naar Gisenyi ging in januari 2008, enkel en alleen omdat 'u niet wist wat te doen en Gisenyi in u opkwam', doet verder ernstig afbreuk aan uw verklaringen dat u Rwanda in 2006 ontvluchtte omdat u vreesde als tegenstander beschouwd te worden, nadat er in uw woning te Gisenyi ingebroken werd, en uit de gestolen documenten zou blijken dat u vluchteling bent. Immers, dat u in januari 2008 terugkeert naar de plaats waar – zo u verklaarde – uw documenten in 2006 werden gestolen – hetgeen de directe aanleiding was voor de door u geopperde vrees voor uw veiligheid te Rwanda in 2006 – doet elke geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de inbraak in uw woning te Gisenyi en de daaruit resulterende vrees, teniet.**

Gegeven bovenstaande vaststellingen – namelijk het feit dat u vrijwillig naar Rwanda terugkeerde in januari 2008 en het land op legale wijze binnenging met uw eigen geldig paspoort, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de door u geopperde druk die op uw moeder gezet werd om haar eigendommen tegen een te lage prijs te verkopen, en dat u terugkeerde naar Gisenyi – dient geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u opgeworpen vrees omwille van dewelke u Rwanda in 2006 ontvluchtte.

U verklaarde dat u, wanneer u zich bij uw moeder te Kanombe, Kigali bevond in januari 2008, gevraagd werd te getuigen in het kader van een gacaca-proces (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 9). U werd gevraagd te getuigen over zaken waar u geen weet van had, en er werd u gezegd dat het er niet toe deed wat u in werkelijkheid had gezien (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 11). Tijdens het gehoor op het CGVS op 19 juli 2010 gevraagd tegen wie u moest getuigen, antwoordde u **A. K.** (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 10). Gevraagd welke familie hij gedood zou hebben, antwoordde u de familie **B.** (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 11). U verklaarde dat u door K. gezegd werd dat u moest zeggen dat hij [A. K.] de familie B. vermoordde. Tijdens het gehoor op het CGVS op 25 juli 2012 gevraagd tegen wie u moest getuigen, antwoordde u echter dat u moest getuigen tegen **E.** (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 5). U verklaarde **dat hij ervan werd beschuldigd uw buur R. K. en enkele van zijn kinderen te hebben vermoord tijdens de genocide.** Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS op datum van 19 juli 2010, verklaarde dat u moest getuigen tegen A. K., antwoordde u dat u naast E. ook A. kende, en dat hij vele mensen doodde tijdens de genocide. **Gevraagd of u ook diende te getuigen tegen A. K., dan wel enkel tegen E., antwoordde u dat u denkt dat u enkel tegen E. moest getuigen** en u voegde eraan toe dat u de namen ietwat verwart (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 16). Gevraagd of u weet waarvan A. K. beschuldigd werd, antwoordde u het doden van mensen en voegde u eraan toe dat het over rellen ging en het vernietigen van dingen. Gevraagd of u de familie B. kent, antwoordde u dat het burens waren.

Tijdens het gehoor op het CGVS op 19 juli 2010 gevraagd of uw moeder ooit getuigde voor de gacaca, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 10). U verklaarde verder dat ook haar werd gevraagd zaken te zeggen die niet correct zijn, maar dat ze een christen is, een zuiver geweten wilt en **dit weigerde.** Tijdens het gehoor op het CGVS op 25 juli 2012 gevraagd of u moeder valse verklaringen aflegde, in het kader van het gacaca-proces waarbij ze als getuige opgeroepen was, verklaarde u het dan weer **niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 8).

U verklaarde in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS dat , toen u in Gisenyi opgesloten werd in het Rubavu-politiekantoor, **u gezegd werd dat u meegaand moest zijn, en dat u moest getuigen in de zaak tegen Kanimba, waarop u antwoordde dat u erover zou nadenken** (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 11). In het kader van uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of, tijdens uw opsluiting in het politiekantoor te Rubavu, er vermelding gemaakt werd

van de zaak waarin u moest getuigen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 12). U bevestigde daarop dat niemand iets zei over, of refereerde aan het feit dat u niet wenste te getuigen.

In het kader van uw eerste gehoor op het CGVS, verklaarde u **dat u uw paspoort bij uw moeder liet liggen toen u naar Gisenyi ging, en dat de vriend van uw moeder, die u uit de cel hielp ontsnappen, het meegebracht had** (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 9). U verklaarde dat hij u zei dat u met ananas de grens moest oversteken en **hem opwachten aan de andere kant van de grens, en dat hijzelf ook de grens overstak om uw paspoort te brengen en wat geld, waarmee u in Kabare de bus nam**. U verklaarde, op een later moment tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, **dat een politieagent u uw afgestempeld paspoort bracht eens u de grens overgestoken had** (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/07/2010, p. 12). In het kader van uw tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dan weer **dat u uw paspoort bij zich had toen u naar Gisenyi ging** (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 9), u het had **achtergelaten bij O., en dat R. het daar ging ophalen** (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 13). Geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u uw paspoort bij uw moeder liet liggen toen u naar Gisenyi ging, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat u er wat papieren liet liggen, maar dat u uw paspoort meenam (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 16). Verder verklaarde u dat, nadat u met een mand met ananas de grens was overgestoken, **er iemand die u nooit eerder had gezien naar u toekwam en vroeg of de mand die u bij had voor R. was** (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 13). **Deze persoon gaf u uw paspoort en wat geld**. Ter verduidelijking gevraagd **wie u uw paspoort kwam geven, verklaarde u dat u dacht dat het iemand was die in de minibus werkte**. Gevraagd **wie ervoor zorgde dat uw paspoort afgestempeld werd, antwoordde u het niet te weten**. Gevraagd **of R. eveneens de grens overstak, verklaarde u eveneens het niet te weten**.

De hierboven vermelde talloze tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen betreffende uw verblijf in Rwanda in januari 2008, doen elke geloofwaardigheid wat betreft de door u opgeworpen vervolgingsfeiten te Rwanda in januari 2008 – met name dat u diende te getuigen in het kader van een gacaca-proces en u valse verklaringen moest afleggen, dat u te Gisenyi aangehouden en opgesloten werd, en met behulp van R. illegaal de grens met Uganda overstak – volledig teniet.

Tot slot kunnen nog enkele vaststellingen gemaakt worden, die het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende de door u geopperde vrees in Rwanda, verder bevestigen.

Gevraagd waarom u, toen u in augustus 2008 naar België kwam, geen asiel aanvraagde, antwoordde u dat u toen mocht blijven en u geen schrik had om terug te moeten gaan naar Rwanda (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 14). Gevraagd of u – ongeacht het feit dat u getrouwd was – het dan niet nodig achtte asiel aan te vragen, gezien de door u opgeworpen problemen in Rwanda, verklaarde u dat een verblijfskaart had gekregen voor vijf jaar, u zich veilig voelde, en u wist dat u hier niets kan gebeuren. Geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde dat uw man, eens u in België was, een andere persoon was, en gevraagd waarom u niet meteen asiel aanvraagde, gezien het feit dat u dan zekerheid zou hebben, verklaarde u dat u de verblijfskaart had, u in België was, en verwachtte dat u met hem zou leven (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 15). **Het dient vastgesteld dat u, na uw aankomst in België in augustus 2008, tot 19 februari 2010 wachtte om een asielaanvraag te doen. Dit gegeven doet dan ook verder afbreuk aan de ernst van de door u opgeworpen vrees. Uw verklaring dat u naliel een asielaanvraag te doen toen u in augustus 2008 in België aankwam, omdat u een verblijfskaart van vijf jaar had gekregen, wijzigt deze vaststelling niet. Immers, het recht op verblijf in België werd u onder bepaalde voorwaarden toegekend – waaronder, inter alia, het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap met uw toenmalige echtgenoot – en het had een beperkte geldigheidsduur. Dat u geen asielaanvraag indiende omdat u het niet langer nodig achtte gezien het u, onder voorwaarden en in tijd beperkte, toegekende verblijfsrecht, weet dan ook niet te overtuigen. Gezien de ernst van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten in Rwanda, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat u, eens in België, zich zo snel mogelijk zekerheid zou willen verschaffen met betrekking tot de bescherming die u alhier geniet.**

U legde een Rwandees paspoort neer dat u op datum van 29 april 2009 afgeleverd werd. U verklaarde dit paspoort aangevraagd te hebben bij de Rwandese ambassade (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2012, p. 15). Gevraagd of u iets gezegd werd betreffende uw opsluiting en ontsnapping in Rwanda, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of er gerefereerd werd naar, of u iets gevraagd

werd betreffende uw bezoek in Rwanda in januari 2008, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2011, p. 16). **Het feit dat u zonder problemen een nieuw Rwandees paspoort kon aanvragen en heeft gekregen, zonder dat hierbij enige vermelding gemaakt werd wat betreft de door u opgeworpen vervolgingsfeiten door de Rwandese autoriteiten te Rwanda, wijst er dan ook niet op dat u gezocht wordt door de Rwandese autoriteiten.** Gevraagd of u dan niet gezocht wordt door de Rwandese autoriteiten, antwoordde u dat dat wel het geval is in Rwanda, en u verklaarde verder dat u het paspoort hier – in België – heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS dd. 25/07/2011, p. 16). **Dat u enkel problemen zou hebben met de Rwandese autoriteiten te Rwanda, en niet met de Rwandese autoriteiten werkzaam in de Rwandese ambassade te België, weet niet te overtuigen, temeer omdat in het betreffende paspoort vermeld staat dat het afgeleverd werd te Kigali, en dus, in Rwanda.**

De door u neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De authenticiteit van de door u neergelgde Rwandese paspoorten (afgeleverd op respectievelijk 26 mei 2004 en 29 april 2009), huwelijksakte en bijgevoegde verklaring van authenticiteit, attest van identiteit, geboortecertificaat, getuigebrief van de organisatie NARAP, certificaten van gevolgde opleidingen te Kenya, Pupil's pass Kenya, mail van M. J. en de kwitantie van uw vliegticket Nairobi-Brussel worden als dusdanig niet betwijfeld, maar weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Het door u neergelegde 'Refugee case summary', opgesteld in het kader van uw tweede asielaanvraag te Kenya in december 2006, bevat een individuele beoordeling vanwege ene Musa John, en bezit verder geen bewijskracht, noch relevantie, in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster beroept zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag van 1951, een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van het vertrouwensbeginsel.

3.2. Verzoekster is in 1994 samen met honderdduizenden Rwandezen het geweld en de genocide in haar land ontvlucht. Ze werd in 1994 in Kenia de vluchtelingenstatus toegekend en heeft hiervan en van haar verblijfsstatus als vluchteling in Kenia vrijwillig afstand gedaan bij haar terugkeer naar Rwanda in 2004. Verzoekster keerde in 2004 legaal terug naar Rwanda met de hulp van het UNHCR en de Rwandese ambassade (CGVS-verhoor 19 juli 2010, p.4). De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat de vluchtmotieven van 1994 niet langer relevant zijn bij de beoordeling van haar huidige asielaanvraag te meer nu verzoekster evenmin aangeeft om welke redenen en in welke mate haar vertrek uit Rwanda in 1994 thans nog speelt.

3.3. Na haar terugkeer naar Rwanda woonde en werkte verzoekster tot 2006 in Gisenyi. Haar tutsi moeder is steeds in Rwanda gebleven, ook tijdens de burgeroorlog. Verzoeksters moeder woont nog steeds in Kigali, Rwanda. Verzoekster haalt enkel economische motieven aan die ze ondersteunt met informatie. Verzoekster is afkomstig uit een kapitaalkrachtige familie, "*Mijn vader had vele huizen, mijn moeder bouwde er meer en verhuurde het aan mensen. De huizen waren allemaal in Kigali, er was ook land buiten Kigali, mijn moeder had 4 huizen*" (CGVS-verhoor 19 juli 2010 p. 4).

3.4. Verzoekster is in 2006 opnieuw naar Kenia vertrokken om redenen van economische aard *“Ik heb Rwanda verlaten (in 2006) omdat ik tegen de verkoop (van) onze eigendom was”*. Aangenomen dat het bezit van grond en eigendom in Rwanda speelt, dan dient te worden vastgesteld dat niet verzoekster maar haar moeder deze onroerende goederen bezit en hierover beslist. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster zou moeten vertrekken uit Rwanda omwille van de al dan niet verkoop van eigendommen die niet van haar zijn. Dit klemmt te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nog een halfbroer heeft in Rwanda, wat ze ter terechtzitting bevestigt.

3.4.1. Verzoeksters tweede motief om in 2006 naar Kenia te vertrekken is ingegeven doordat haar vluchtelingenbewijzen werden gevonden bij de inbraak in haar appartement in Gisenyi. Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoekster in 2006 problemen zou krijgen voor een feit dat reeds jarenlang bekend was bij haar overheid. Integendeel de Rwandese overheid heeft verzoekster geholpen om terug te keren naar haar land, ze had geen problemen bij haar terugkeer en reisde voor haar werk voortdurend ongemoeid naar Oeganda (zie CGVS-verhoor en paspoort). Verzoekster toont aldus niet aan dat ze Rwanda in 2006 verlaten heeft en terugkeerde naar Kenia om andere dan persoonlijke motieven.

4. Verzoekster vroeg bij haar aankomst in Kenia in 2006 een tweede maal asiel maar vertrok vrijwillig vooraleer in Kenia een beslissing werd genomen over deze asielaanvraag.

4.1. Verzoekster heeft in Kenia een Belgische onderdaan van Rwandese oorsprong ontmoet waarmee ze wenste te huwen. Verzoekster heeft voor haar vertrek naar België nog van 21 januari tot 28 januari 2008 een bezoek gebracht aan haar moeder. Verzoekster is in maart 2008 gehuwd in Kenia en heeft op 27 maart 2008 meteen een Schengenvisum aangevraagd. Ze is in augustus 2008 naar België gekomen met een visum uitgereikt op 25 juli 2008. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze in haar verzoekschrift stelt dat ze terugkeerde naar Rwanda omdat ze *“nergens anders naar toe kon”* en *“besliste terug te keren naar Gisenyi en dit omdat ze geen andere keuze had”*. Immers verzoekster had reeds huwelijksplannen en diende zich hiervoor te documenteren en voor te bereiden en bovendien wilde ze haar moeder bezoeken (*“Waarom keerde u terug? Moeder was ziek. Zeer ziek”* CGVS-verhoor 25 juli 2012). Nergens kan blijken dat verzoekster van plan was zich terug te vestigen in Rwanda.

4.2. Verzoekster verklaart dat haar huidige asielaanvraag in hoofdzaak ingegeven is door de problemen die ze ondervond tijdens dit tiendaags bezoek aan Rwanda in januari 2008. Verzoekster stelt dat dat zij moest getuigen in een gacaca-proces en dit niet wenste te doen. Verzoeksters verklaringen zijn op dit punt ongerijmd. Vooreerst verklaarde verzoekster dat niemand wist dat ze Rwanda/haar moeder zou bezoeken. Daargelaten of verzoeksters getuigenis enkel gevraagd werd omdat ze toevallig in de buurt was, toont verzoekster niet aan dat een rechtszaak plaatsgreep. Minstens had verzoekster, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, eenduidig dienen te stellen welke verklaringen van haar verwacht werden. De bewering dat ze valse getuigenissen moest afleggen kan niet beletten dat verzoekster die om deze reden asiel heeft aangevraagd, concreet en coherent verklaart over welke moord ze moest getuigen. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat haar getuigenis dermate belangrijk was dat ze hiervoor in de bijzondere belangstelling zou staan in 2008 wanneer ze van 2004 tot 2006 hierover niet aangesproken werd. Bovendien kan verzoekster niet tegelijkertijd stellen dat ze niet vertrouwd werd door de Rwandese overheden en moest vluchten in 2006 of onderduiken in 2008 en anderzijds dat ze wel in die mate werd vertrouwd dat ze aangesproken werd om valse getuigenissen af te leggen. Verzoeksters verklaringen zijn dan ook ongerijmd.

4.2.1. Voorts kan de vaststelling dat verzoekster verklaringen opgenomen werden in de *“Refugee case summary”* in het kader van haar tweede asielaanvraag in Kenia in december 2006 de tegenstrijdigheden en andere ongeloofwaardigheden vastgesteld in het kader van onderhavige asielaanvraag niet herstellen.

4.3. Verzoekster stelt verkeerdelijk dat de bestreden beslissing het gegeven dat verzoekster diende te getuigen *“niet in twijfel”* trekt. Immers, niettegenstaande verzoekster bij loutere beweringen blijft, heeft de CGVS zich ingespannen om haar over deze gedwongen getuigenis opnieuw te horen op 25 juli 2012. De CGVS ontkent niet dat dergelijke processen plaatsvinden en deze *“mogelijk gemanipuleerd worden”* (zie ook door verzoekster geciteerde passage uit het Nederlandse ambtsbericht van 2 juni 2008). Wel

werd concreet nagegaan of verzoeksters verklaringen aannemelijk zijn. Hieruit kan niet worden afgeleid dat haar verklaringen op dit punt niet in twijfel worden getrokken te meer nu de CGVS duidelijk aangeeft dat verzoekster niet coherent is in haar verklaringen, niet aannemelijk maakt dat haar moeder ooit getuigde voor de gacaca en de bestreden beslissing besluit *“De hierboven vermeldde talloze tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen betreffende uw verblijf in Rwanda in januari 2008, doen elke geloofwaardigheid wat betreft de door u opgeworpen vervolgingsfeiten te Rwanda in januari 2008 – met name dat u diende te getuigen in het kader van een gacaca-proces en u valse verklaringen moest afleggen, dat u te Gisenyi aangehouden en opgesloten werd, en met behulp van R. illegaal de grens met Uganda overstak – volledig teniet”*.

4.4. De vaststelling dat verzoekster in 2008 haar land legaal verliet (zie paspoort) getuigt voorts niet van een vrees om zich tot haar autoriteiten te wenden, te meer nu ze daarenboven haar huwelijk voorbereidde. Bijkomend vond verzoekster het bij haar aankomst in België in 2008 niet noodzakelijk om asiel aan te vragen terwijl ze met haar Rwandese documenten nog administratieve handelingen diende te stellen om haar verblijf in België te regelen.

4.5. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het vertrouwensbeginsel kan geschonden zijn wanneer niet wordt aangetoond welke rechtmatige verwachtingen gehonoreerd dienden te worden. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS, nr. 168.263 van 26 februari 2007). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

4.6. Ter terechtzitting voegt verzoekster toe dat ze huwde met een man die vervolging vreest in Rwanda. Verzoekster stelt dat ze dit eerder heeft gemeld in haar asielpcedure en aldus geen nieuw gegeven aanvoert. Indien dergelijke bewering inderdaad geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen, dan dient te worden vastgesteld dat verzoekster dit punt van haar betoog niet eerder heeft benadrukt terwijl ze hiervoor de kans kreeg bij het invullen van haar vragenlijst. Ook is verzoekster tweemaal gehoord op het CGVS en kreeg ze telkens de kans om op het einde van het gehoor alle nodige toevoegingen te geven. Evenmin heeft verzoekster dit punt opgeworpen in haar verzoekschrift. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekster die tijdens haar huwelijk met deze Belg van Rwandese oorsprong geen problemen had met zijn verleden en niet meende asiel te moeten aanvragen, na hun scheiding wel vreest vervolgd te worden voor zijn, niet nader gespecificeerde, daden. Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat verzoekster haar asielaanvraag opbouwt naarmate ze dit noodzakelijk acht. Dit tast haar geloofwaardigheid fundamenteel aan.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.8. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust.

Verweerder merkt terecht op dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoekster heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming geheel op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.9. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK